

Rom etablerer synet – nummer to

At identificere det moderne Rom og den profetiske vision i de sidste dage

Jeff Pippenger

2024-07-05

Og i de tider skal mange rejse sig imod kongen i Syden; også røverne blandt dit folk skal ophøje sig for at stadfæste synet; men de skal falde. Daniel 11:14.

Den korrekte identifikation af den magt i de sidste dage, som fremstilles som det moderne Rom, og derfor den magt, som »stadfæster synet«, er afgørende og frelsesnødvendig. Den repræsenterer et led i den endelige prøveproces for de hundrede og fireogfyrre tusinde. Ordet »syn« i verset er det samme hebraiske ord, som Salomon valgte, da han angav, hvorfor Guds folk går til grunde.

Hvor der ikke er noget syn, går folket til grunde; men den, som holder loven, han er salig. Ordsprogene 29,18.

Alle profeterne taler mere direkte om de sidste dage end om nogen anden periode i den hellige historie, og Salomos advarsel om nødvendigheden af at besidde „synet“ er et spørgsmål om liv eller død. Sandheden skiller altid og frembringer to klasser af tilbedere. I verset er der en klasse, som går fortabt, og en klasse, som med glæde holder loven. Det bør imidlertid bemærkes, at Salomos råd er givet i sammenhæng med en strid om „sandheden“. Det står også i sammenhæng med lignelsen om de ti jomfruer, for lignelsen om de ti jomfruer er en hovedillustration af Guds folks erfaring i de sidste dage.

En dåre udgyder alt, hvad han har i sinde; men den vise holder det tilbage til siden hen. Når en hersker lytter til løgne, bliver alle hans tjenere gudløse. Den fattige og den svigefulde mand mødes med hinanden; Herren giver lys til begges øjne. Den konge, som trofast dømmer de fattige, hans trone skal stå fast til evig tid. Riset og revselsen giver visdom; men et barn, der er overladt til sig selv, bringer sin moder skam. Når de gudløse bliver mange, tager overtrædelsen til; men de retfærdige skal se deres fald. Tugt din søn, så skal han give dig ro; ja, han skal bringe din sjæl glæde. Hvor der ikke er noget syn, går folket til grunde; men salig er den, som holder loven. Ordsprogene 29:11–18.

Det er ikke min hensigt at pege fingre ad dem, som måtte have en anden forståelse af det moderne Rom end jeg. Min hensigt er at påvise, at Salomon henvender sig til to klasser af tilbedere, som han betegner som en „vis mand“ og en „dåre“. „Dåren“ betegnes også som den „ugudelige“. Lignelsens vise og dårlige jomfruer identificeres ligeledes i den profetiske linje i Daniels bog, kapitel tolv, som de vise og de ugudelige.

Mange skal blive rensset og gjort hvide og prøvet; men de ugudelige skal handle ugudeligt, og ingen af de ugudelige skal forstå; men de vise skal forstå. Daniel 12,10.

Salomo og Daniel stemmer overens med hinanden, for al den profetiske vidnesbyrd stemmer sammen i de sidste dage. De vise forstår „kundskabens forøgelse“.

Og de forstandige skal skinne som himmelhvælvingens glans, og de, som fører mange til retfærdighed, som stjernerne i al evighed. Men du, Daniel, luk ordene til og forsegl bogen indtil endetiden; mange skal fare hid og did, og kundskaben skal blive stor. Daniel 12:3, 4.

Vers ti identificerer den tretrins-prøvelsesproces, som sigter jomfruerne, der er kaldet til at være blandt de hundrede og fireogfyrre tusind. I begge tilfælde er sigtnings- og prøvelsesprocessen baseret på, om jomfruerne forstår kundskabens tilvækst (synet), som blev åbnet ved endetiden i 1989.

»Endens tid« i de sidste dage var 1989, da vers fyre til femogfyrre i Daniel elleve blev åbnet. Det blev da fastslået, at versenes emne var den endelige opgang og fald for kongen i nord. Det blev da fastslået, at kongen i nord i disse vers er pavemagten i de sidste dage. Inspirationen bruger aldrig udtrykket »Det moderne Rom«. Udtrykket blev opfundet af mig for at betegne pavemagten i de sidste dage, for profetisk repræsenterer »moderne« de sidste dage. Ellen White brugte aldrig udtrykket »Det moderne Rom«.

Der findes fejlagtige opfattelser af, hvem nordens konge repræsenterer i de sidste seks vers af Daniel kapitel elleve, men der findes kun én korrekt forståelse. Forståelsen af, at nordens konge i disse vers er den pavelige magt, blev udledt af mange profetiske vidner. Vers fyre begynder med at identificere pavedømmet som modtagende et dødeligt sår i 1798, og dernæst identificerer vers enogfyrre til treogfyrre de dynamikker, der er involveret i helingen af det dødelige sår. Vers fireogfyrre beskriver det budskab, der vækker pavedømmets vrede og leder ind i vers femogfyrre, hvor den pavelige magt når sin endelige og fuldstændige ende. Det syn, som blev forseglet op i 1989, er synet om den pavelige magts endelige opkomst og fald i de sidste dage. Dette syn er den tiltagende kundskab, som frembringer og åbenbarer to klasser af tilbedere, på grundlag af deres accept eller forkastelse af den kundskab, der findes i disse vers.

Ifølge det selvsamme kapitel, hvor kundskabens forøgelse blev åbnet i 1989, er „røverne af dit folk“, som „ophøjer sig selv“ og til sidst „falder“, det symbol, der stadfæster „synet“. I den endelige renselse er det første prøvende spørgsmål, hvem der fremstilles som „røverne af dit folk“, for de er det profetiske symbol, der stadfæster „synet“. Er røverne den pavelige magt, eller er de De Forenede Stater?

Daniels Bog og Johannes' Åbenbaring er den samme bog og repræsenterer to vidner om den samme profetiske linje. Daniel er begyndelsen, og Johannes' Åbenbaring er afslutningen, og sammen repræsenterer de to vidner om den sandhed, der forsegles op ved endens tid i 1989.

Daniel beskriver den renselsesproces, som blev frembragt, da Løven af Judas stamme oplod versene fyre til femogfyrre i 1989. På det tidspunkt begyndte en prøvelsesproces for at fastslå og åbenbare, hvem der ville være de „præster“, som udgør pagtfolket, der er de hundrede og fireogfyrre tusind i de sidste dage. Hoseas bidrag er, at de, som forkaster kundskabens tiltagelse i de sidste dage, ikke vil blive blandt de præster, som udgør de hundrede og fireogfyrre tusind.

Mit folk går til grunde af mangel på kundskab; fordi du har forkastet kundskaben, vil også jeg forkaste dig, så du ikke skal være præst for mig; eftersom du har glemt din Guds lov, vil også

jeg glemme dine børn. Hoseas 4:6.

Johannes' Åbenbaring angiver, at den kundskab, som bliver åbenbaret og forkastet af én klasse, fuldbyrder deres forkastelse umiddelbart før nådetiden afsluttes.

Og han siger til mig: Forsegl ikke denne bogs profetis ord; thi tiden er nær. Den, som gør uret, lad ham fremdeles gøre uret; og den, som er uren, lad ham fremdeles være uren; og den, som er retfærdig, lad ham fremdeles øve retfærdighed; og den, som er hellig, lad ham fremdeles være hellig. Åbenbaringen 22:10, 11.

Milleritternes historie illustrerer de hundrede og fireogfyrre tusindes historie, og tilsammen repræsenterer Milleritterne og de hundrede og fireogfyrre tusind begyndelsen og afslutningen på de tre engles budskab og værk i Åbenbaringens fjortende kapitel. De parallelle historier identificerer de begivenheder, som er forbundet med nådetidens afslutning. Begge historiers værk er blevet forbilledligt fremstillet ved Elias og Johannes Døberen.

"Med bæven begyndte William Miller at udfolde Guds riges mysterier for folket og førte sine tilhørere gennem profetierne frem til Kristi andet komme. Med hver anstrengelse vandt han styrke. Ligesom Johannes Døberen forkyndte Jesu første komme og beredte vejen for hans ankomst, således forkyndte William Miller og de, som sluttede sig til ham, Guds Søns andet komme." Early Writings, 229, 230.

Det milleritiske budskab identificerede de »begivenheder«, som er forbundet med nådetidens afslutning, således som de fremstilles ved både Elias og Johannes Døberen.

„Det var nødvendigt, at mennesker blev vækket til erkendelse af deres fare; at de blev kaldt til at berede sig på de højtidelige begivenheder, som er forbundet med nådetidens afslutning.“ The Great Controversy, 310.

I 1989 blev den del af Daniels Bog, som vedrørte de sidste dage, forseglet op ved Sovjetunionens sammenbrud, og en prøvelsesproces begyndte. Prøven beroede på Guds folks evne eller manglende evne til at forstå eller forkaste den kundskabs forøgelse, som fremstilles i de sidste seks vers af Daniels bog kapitel elleve; vers, der fører frem til det første vers i kapitel tolv, som identificerer «nådetidens ophør». Budskabet om de «begivenheder, der er forbundet med nådetidens ophør», blev derpå forseglet op, og arbejdet for dem, som var kandidater til at være de et hundrede og fireogfyrre tusind «præster», tog sin begyndelse. Deres arbejde var at «forstå» og forkynde det budskab, som fremstilles i dette afsnit. Budskabet og arbejdet for de et hundrede og fireogfyrre tusind var at frembære det forseglede budskab, som nu var åbnet, for at vække mennesker til «at berede sig for de højtidelige begivenheder, der er forbundet med nådetidens ophør».

“I dag, i Elias' og Johannes Døberens ånd og kraft, kalder budbringere, udnævnt af Gud, opmærksomheden hos en domsmoden verden hen på de højtidelige begivenheder, som snart skal finde sted i forbindelse med nådetidens afsluttende timer og Kristus Jesu fremtræden som kongernes Konge og herrernes Herre. Snart skal hvert menneske dømmes for de gerninger, der er gjort i legemet. Guds doms time er kommet, og på medlemmerne af Hans menighed på jorden hviler det højtidelige ansvar at give advarsel til dem, som så at sige står på selve randen

af evig undergang. For hvert menneske i den vide verden, som vil give agt, må de principper, der står på spil i den store strid, som udkæmpes, gøres klare, principper, hvoraf hele menneskehedens skæbne afhænger.” Profeter og Konger, 715, 716.

Historien om Johannes Døberen og Kristus såvel som historien om milleritterne illustrerer de et hundrede og fireogfyrre tusindes budskab og gerning. Både Johannes og Kristus forstod deres budskab som repræsenterende nådetidens afslutning.

Men da han så mange af farisæerne og saddukæerne komme til hans dåb, sagde han til dem: Øgleyngel, hvem har advaret jer om at fly fra den kommende vrede? Mattæus 3,7.

Kristus fremstillede Jerusalems ødelæggelse, den samme ødelæggelse, som Johannes havde advaret de ordkløvende jøder om, som nært forestående. Jesus anvendte ødelæggelsen som et symbol på den „vrede“, der begynder, når Han, som Mikael, står frem i Daniels bog kapitel tolv, vers ét.

„Kristus så i Jerusalem et symbol på verden, forhærdet i vantro og oprør og hastende frem for at møde Guds gengældende domme. Et faldet slægts veer, som tyngede hans sjæl, fremtvang fra hans læber dette overmåde bitre råb. Han så syndens optegnelse aftegnet i menneskelig elendighed, tårer og blod; hans hjerte bevægedes med uendelig medlidenhed med jordens plagede og lidende; han længtes efter at bringe dem alle lindring. Men selv hans hånd kunne ikke standse strømmen af menneskelig nød; få ville søge deres eneste kilde til hjælp. Han var villig til at udgyde sin sjæl til døden for at bringe frelsen inden for deres rækkevidde; men få ville komme til ham, for at de måtte have liv.“

„Himlens Majestæt i tårer! den uendelige Guds Søn foruroliget i ånden, nedbøjet af angst! Synet fyldte hele himlen med undren. Dette syn åbenbarer for os syndens overvældende syndighed; det viser, hvor vanskelig en opgave det er, selv for den Uendelige Magt, at frelse de skyldige fra følgerne af at overtræde Guds lov. Jesus så ned til den sidste slægt og så verden indviklet i et bedrag, der lignede det, som forårsagede Jerusalems ødelæggelse. Jødernes store synd var deres forkastelse af Kristus; den kristne verdens store synd ville være dens forkastelse af Guds lov, grundvolden for Hans herredømme i himmel og på jord. Jehovas forskrifter ville blive foragtet og sat til intet. Millioner i syndens trældom, Satans slaver, bestemt til at lide den anden død, ville nægte at lytte til sandhedens ord i deres besøgstid. Frygtelig blindhed! besynderlig forblindelse!” The Great Controversy, 22.

Det advarselsbudskab, som blev forkyndt af Johannes Døberen og også af Kristus, var det samme advarselsbudskab, ligesom milleritternes advarselsbudskab var det samme budskab, der identificerer de begivenheder, som er forbundet med nådetidens afslutning, og som de hundrede og fireogfyrre tusinde skal forkynde. Tre vidner: Johannes Døberen, Kristus og milleritterne vidner om, at de hundrede og fireogfyrre tusindes værk og budskab er en liv-eller-død-prøvelse, som fuldbyrdes ved den forøgelse af kundskab, der blev åbnet i 1989. Det budskab, der blev åbnet på det tidspunkt, er synet om de sidste dage, som de vise må forstå, hvis de skal være de „præster“, der udgør de hundrede og fireogfyrre tusinde. Hvis disse kandidater ikke forstår dette syn, bliver de identificeret som ugudelige eller som dårer, og de går fortabt. De og deres børn bliver forkastet i overensstemmelse med deres forkastelse af synet, som er forøgelsen af kundskab.

Guds Ord identificerer, at Rom er den magt, som ophøjer sig selv, berøver Guds folk og derpå falder og stadfæster synet. Spørgsmålet om, hvorvidt det moderne Rom er pavemagten eller De Forenede Stater, er den prøve, som identificerer, om disse kandidater er enten kloge eller tåbelige jomfruer. Prøven er en profetisk prøve, udledt af Daniels Bog, som derefter bekræftes og føres til fuldendelse i Johannes' Åbenbaring. Emnet om det moderne Rom er ikke blot et valg mellem pavemagten eller De Forenede Stater; det er den endelige prøve for de hundrede og fireogfyrre tusinde. Det er en profetisk prøve, og når den forstås korrekt, omfatter den enhver fremstilling af den afsluttende prøvelsesproces, som er fremsat i Guds helligede profetiske vidnesbyrd.

Prøvelsesprocessen på Johannes Døberens og Kristi tid var udledt af Daniels bog, ligesom prøvelsesprocessen på milleritternes tid var det. Som en profetisk prøve er den metodologi, hvormed sandheden fastslås, lige så væsentlig for disse kandidater at anvende korrekt, som det ganske enkelt er at fastholde den rette opfattelse af, hvem det moderne Rom er. Hvad enten man betragter den rette identifikation af det moderne Rom eller anvendelsen af den rette metodologi, er begge elementer i prøven indfattet i Daniels bog. I Daniels bog, kapitel 1, gennemgik Daniel en tretrins prøvelsesproces, der begyndte med kosten, dernæst en visuel prøve, efterfulgt af en prøve iværksat af Nebukadnezar, et bibelsk symbol på Kongen i Norden, de sidste dages pavelige magt.

Hvad disse fire unge mænd angår, gav Gud dem kundskab og indsigt i al lærdom og visdom; og Daniel havde forståelse i alle syner og drømme. Og ved udgangen af de dage, som kongen havde fastsat til, at man skulle føre dem frem, førte de overordnede hofmænd dem frem for Nebukadnezar. Og kongen talte med dem; og blandt dem alle fandtes ingen som Daniel, Hananja, Misjael og Azarja; derfor trådte de frem for kongen. Og i enhver sag, som krævede visdom og forstand, og som kongen spurgte dem om, fandt han dem ti gange bedre end alle de spåmænd og stjernetydere, som var i hele hans rige. Daniel 1:17–20.

„Ved dages ende,“ hvilket profetisk er de sidste dage, når de hundrede og fireogfyrre tusinde prøves, blev Daniel og de tre mænd fundet „ti gange bedre end alle de magere og stjernetydere, som fandtes i hele hans rige,“ og Daniel havde „indsigt i alle syner og drømme.“ Daniel repræsenterer de hundrede og fireogfyrre tusinde, som i de sidste dage forstår den forøgelse af kundskab, der kom, da Kristus som Løven af Judas stamme oplød „den del af Daniels bog, som vedrørte de sidste dage,“ i 1989.

Daniel forstod ikke blot mere end andre vedrørende drømme og syner; han havde „forstand på alle syner og drømme“. Han repræsenterer dem, som anvender metodologien linje på linje, for denne metodologi samler „alle syner og drømme“ til ét sammenhængende budskab. Det budskab, som samler alle drømme og syner i én profetisk linje, identificerer de „begivenheder, der er forbundet med nådetidens afslutning“. Dette budskab stadfæstes ved det profetiske symbol, som er det moderne Rom, den magt, der ophøjer sig selv, berøver Guds folk og falder.

Denne kraft kan kun etableres ved at anvende den korrekte metode. De fleste, som bekender sig til at studere Bibelen, forkaster metoden linje på linje, og nogle, som bekender at benytte den, anvender fejlagtigt de regler, der udgør metoden linje på linje. Disse regler blev først indført i det offentlige register af milleritterne, og Guds folk i de sidste dage er på forhånd blevet advaret om, at de, som faktisk er den tredje engels budbringere, vil benytte William Millers regler for profetisk

fortolkning.

"De, som er beskæftiget med at forkynde den tredje engels budskab, gransker Skrifterne efter den samme plan, som fader Miller fulgte." Review and Herald, 25. november 1884.

William Miller repræsenterede begyndelsen på de tre engle i Åbenbaringen fjorten, og han var forbilledliggjort ved Johannes Døberen, som var begyndelsen på det budskab, hvis afslutning Kristus var. Søster White sammenstiller direkte Johannes Døberens prøvelsesproces i forhold til Kristus med de tre engles prøvelsesproces. Johannes begyndte budskabet, og det var først lige før korset, da Kristus havde taget sine disciple med til Cæsarea Filippi, at Jesus da tilføjede detaljerne til det budskab, som Johannes havde påbegyndt. Den første sandhed, Johannes identificerede, da han så Kristus, var at udpege Kristus som Guds Lam, som borttager verdens synder.

Dette skete i Bethabara hinsides Jordan, hvor Johannes døbte. Den næste dag ser Johannes Jesus komme til sig og siger: Se Guds Lam, som bærer verdens synd bort. Det er ham, om hvem jeg sagde: Efter mig kommer en mand, som er sat højere end jeg; for han var til før mig. Johannes 1:28–30.

Da begyndte den tre og et halvt år lange prøvelsestid, som endte ved korset. Efter at Johannes var blevet myrdet kort før korset, begyndte Jesus derpå at forklare netop denne allerførste udtalelse af Johannes.

Da Jesus kom til egnen ved Cæsarea Filippi, spurgte han sine disciple og sagde: »Hvem siger menneskene, at jeg, Menneskesønnen, er?« Og de sagde: »Nogle siger, at du er Johannes Døberen; andre Elias; og andre igen Jeremias eller en af profeterne.« Han sagde til dem: »Men I, hvem siger I, at jeg er?« Og Simon Peter svarede og sagde: »Du er Kristus, den levende Guds Søn.« Og Jesus svarede og sagde til ham: »Salig er du, Simon Barjona; thi kød og blod har ikke åbenbaret dig dette, men min Fader, som er i himlene. Og jeg siger også dig, at du er Peter, og på denne klippe vil jeg bygge min kirke, og dødsrigets porte skal ikke få magt over den. Og jeg vil give dig Himmerigets nøgler; og hvad du binder på jorden, skal være bundet i himlene, og hvad du løser på jorden, skal være løst i himlene.« Da bød han sine disciple, at de ikke skulle sige til nogen, at han var Jesus Kristus. Fra den tid begyndte Jesus at vise sine disciple, at han måtte gå til Jerusalem og lide meget af de ældste og ypperstepræsterne og de skriftkloge og blive slået ihjel og opstå på den tredje dag. Matthæus 16,13–21.

Cæsarea Filippi er navnet på Panium på Kristi tid, og Panium identificeres i det vers, som følger efter vers fjorten i Daniel elleve, hvor røverne af dit folk, som ophøjer sig selv, men falder, introduceres. Johannes Døberens budskab, inspireret og fuldkomment, var budskabet ved begyndelsen, som repræsenterede Milleritbudskabet, der var blevet grundfæstet på Millers regler. Kristi budskab ved afslutningen, bygget på og udvidende Johannes' budskab, og det var et forbillede på budskabet ved afslutningen af de tre engles budskaber, som er baseret på Millers regler og de detaljer, der føjes til Millers budskab, når metodologien linje på linje når frem til afslutningen.

At nå frem til en urigtig forståelse af det symbol, som knytter synet til symbolet på det moderne Rom, svarer til dem i Kristi historie, som forkastede korsets budskab. Vi får at vide, at de jøder,

som forkastede Johannes Døbers budskab, ikke kunne have gavn af Jesu lære, og at historien om de jøder, som gjorde netop dette, repræsenterer dem, der forkastede den første engels budskab. Milleritterne identificerede dit folks røvere, hvilket jeg senere betegnede med ordene „det moderne Rom“, som den pavelige magt.

Vi vil fortsætte disse betragtninger i den næste artikel.